

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XXVII. In gravi necessitate, tametsi illicitum sit alienum invito
domino surripere; dives tamen tenetur sub mortali proximo succurrere,
etiam diminuendo aliquid de splendore statûs sui, si ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

Sed difficultas est, an casu quo summa valde notabilis foret necessaria ad salvandam vitam proximi nihil habentis, in latronum manus v. g. dilapsi, qui innocentem crudeliter essent interfecuri, nisi summam illam (v. g. octo vel decem millium scutorum Romanorum) vita ipsius redimeretur, dives (cujus divitiarum summam illam longe superarent) ad salvandam vitam ipsius teneretur eam dare; & supposito quod nollet, homo in extremitate illa constitutus, eam ipsi posset furripere?

265 Tamburinus l. 5. in Decalogum c. 1. adductis argumentis pro parte affirmativa, hæc (inquit) mihi probabile faciunt, posse extremè indigentem furripere modo prædicto pretiosa, & consequenter, ex hujus opinionis vi, debere ea divitem elargiri. Sed quia contraria opinio, ut vidimus, probabilis est, ideò poterit dives eam sequi, & illa non tradere. Nec ideò datur bellum justum ex utraque parte absolute, sed ex vi diversarum opinionum probabilium. Quod non esse inconveniens, omnes docemus. Sed fallitur Tamburinus, non docent hoc omnes. Et quid hoc est, nisi conscientias suasque deque vertere, eodemque ex ore frigidum & calidum exsufflare? Sed hæc de re plura to. 1. lib. 11. ubi de opinione probabili. Certè opinioni, quod dives tunc non teneatur, &c. favere non videtur Ambrosius l. 1. offic. c. 30. cum ait: *Grandis est culpa, si tempore periculi, quo proximus rapitur ad mortem, plus apud te pecunia tua valeat, quam vita moriuri.*

266 Aliud fortè videri posset, si ex illustri statu, datà ejusmodi summam, ad vulgarem quis statum decidere deberet. Quo casu Coninck, Amicus, & alii putant, tanto cum incommodo non obligari. Quia obligatio ista cederet in Reipublicæ detrimentum, cujus communi bono magis expedit illustri status plurimorum, quam aliquorum vita privatorum.

267 An probanda sit opinio ista, an improbanda? non est quod operosius tractemus: cum casus tantæ necessitatis, pro qua sublevanda necessaria sit summa tam notabilis, ut ex illustri statu ad vulgarem deieci quis deberet, adeò rarus sit, ut ferè metaphysicus sit, & rarissimè (si unquam) contingens. Unde nullum, suppositam eam obligatione, Reipubl. detrimentum. Cum enim extrema necessitas vix unquam tam multum requirat ad sui sublevationem, vix unquam, si unquam, contingit, quod ad eam sublevandam dimittere oporteat statum illustrem.

CAPUT XXVII.

In gravi necessitate, tamen illicitum sit alienum invito domino furripere; dives tamen tenetur sub mortali proximo succurrere, etiam diminuendo aliquid de splendore status

sui, si necesse sit; dummodo decencia status per hoc enormiter non laedatur.

Sic docent Major, Medina, Corduba, 268 Bannes, Sylvius, & alii communiùs contra Dianam. Et prima pars quidem in dubium revocari non potest, cum propositio ista: *Permissum est furari, non solum in extrema necessitate, sed etiam in gravi, sit trigesima-sexta ex damnatis ab Innocentio XI.*

Secunda pars, quod utique dives teneatur proximo succurrere in gravi necessitate, constat ex Scripturis & Patribus c. 23. & 24. allegatis. Nec enim de extrema dumtaxat necessitate loquuntur (utpote rarà) sed etiam de gravi, & frequenti. Recolantur Augustini verba ex tr. 5. in 1. Joan. 3. *Esurit (inquit) frater tuus, in necessitate positus est (non addit extremam) ... à crediore angustatur, &c. .... Quid ad me pertinet, fortè dicit. ... Si hoc tibi responderis cor tuum, dilectio Patris non in te manet.* Matth. quoque 25. damnandi dicuntur, qui cibum non dederint esurienti, nec potum sitienti, &c. Atqui esuries, sitis, nuditas, creditoris molestia, &c. mortis periculum rarè habent annexum.

Tertia pars, quod dives ad id teneatur, 270 etiam cum aliqua diminutione splendoris sui status, probatur 1º. quia unusquisque tenetur diligere proximum sicut seipsum; adeoque ipsi facere, quod sibi rationabiliter vellet fieri in pari necessitate. Quis autem non vellet sibi in tali necessitate succurri, etiam cum diminutione aliqua splendoris ex parte succurrentis? Quis (inquam) non vellet se à molestia longè majore liberari, cum aliqua, sed minore, molestia liberantis?

2º. id vehementer insinuant sacra Elo- 271 quia suprà laudata ex Luc. 3. & 1. Joan. 3. sicut & verba ista Ambrosii l. 1. offic. c. 30. *Grandis culpa, si sciente te fidelis egeat, si scias eum sine sumptu esse, famo laborare, arumnam perpeti (qui præsertim egere erubescat) si in causam ceciderit, aut captivitas suorum, aut calumnia, & non adjuves; si sit in carcere, & pœnis, & supplicii propter debitum aliquid justus excrucietur.* Istis namque verbis non extrema, sed gravis necessitas describitur.

Non sum nescius, sanctum Thomam 2. 272 2. q. 32. a. 5. duos tantum casus assignare, quibus eleemosyna sub obligatione est, scilicet cum extrema est necessitas, & cum habetur superfluum. Sed ut suprà cap. 23. dixi, in responsione ad 3. perspicuè ostendit sub extrema se grandem comprehendere.

CAPUT XXVIII.

In communi pauperum necessitate danda est de superfluis ad decenciam status eleemosyna;